

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

MIT ÜNNEPELÜNK OKTÓBER 31-ÉN?

Nem piros betűs ünnep, sőt a legtöbb naptár nem is említi. Október 31-én a reformációt ünnepeljük. Azt, amikor Luther Márton kiszögezte 1517-ben a wittenbergi vártemplom kapujára 95 tételét, amiben összefoglalta miben kell az egyháznak megújulnia. Luther nem egyházszakadást akart, hanem az egyház visszaformálását, helyreállítását.

Mégpedig úgy kell az egyházunkat visszaformálni, visszaalakítani, amire a Szentírás tanít bennünket. Ezért a reformáció alapelvei közül a legelső igazság a „*Sola Scriptura*” - „Egyedül a Szentírás” lehet hitünk és életünk egyedüli zsinórmértéke, irányadója. A második igazság: „*Sola Gratia*”, azaz egyedül kegyelemből nyerhető el az üdvösség s nem emberi cselekedetek által. A bűnbocsánatot nem lehet megvásárolni, kiérdemelni. A harmadik igazság: „*Sola Fide*”, ami azt jelenti, hogy Isten kegyelmét az ember csak a hit teljes önátadásával fogadhatja el. A negyedik igazság a „*Solus Christus*”, azaz: Egyedül Krisztus váltsága árán van

üdvösségünk, Ő az egyedüli közbenjáró Isten és emberek között. Az ötödik igazság: „*Soli Deo Gloria*”, azaz Egyedül Istené a dicsőség. Az emberi élet célja a földön egyedül Isten dicsőségének szolgálata.

Ezek a „sola”-k határozzák-e meg az életünket? A személyes mindennapi életünk is reformációra szorul. A reformáció az Istenhez való rendszeres visszatérést hirdeti. Megvan-e bennünk a vágy, a mindenkori visszatérésre, megújulásra, vagyis reformációra?

Murányi Melinda

BIBLIAISMERETI VETÉLKEDŐ

„A rád bízott drága kincset őrizd
meg a bennünk lakozó Szentlélek
által.” (Tim.1:14)

Október 18-án délután egyre erősödő zsbongás töltötte be iskolánk folyosóit. Bibliaismereti versenyre készülődtek a gyerekek. A közös ének és ima után Szalkay László tiszteletes úr indította útjukra az évfolyamonként 3 főből álló csoportokat, az emeleti tantermekbe, ahol felnőtt segítők várták a gyerekeket, hogy megoldják az érdekes, gondolkodtató feladatokat. Öt állomás sikeres teljesítése után, míg a zsűri értékelt a feladatokat, közös énekléssel töltötték a tanulók a várakozási időt. Az oklevelek és ajándékok kiosztása előtt igazgató úr mosolyogva, szép szavakkal, és elismeréssel szólt arról, hogy örömeire szolgál, hogy ilyen sokan fontosnak érzik az e fajta megmérettetést.

Minden résztvevő kapott emléklapot és édességet.

Akik pedig oklevelet és kézzel fogható ajándékot is kaptak:

2. évfolyam: I. Angyalok csapat
II. Bölcsek
III. Sára leányai
III. Ábrahám utódai

3. évfolyam: I. Sára leányai csapat
I. Ábrahám fiai
II. Mózes leszármazottai

4. évfolyam: I. Biblia csapat
II. A tízparancsolat
III. Krisztus fiai

5. évfolyam: I. Bírák csapat
II. Zakariás

6. évfolyam: I. Ráhel lányai
II. Ábrahám fiai
III. Isten gyermekei

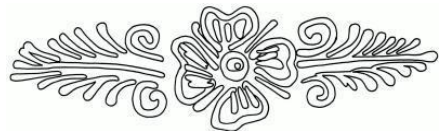
7. évfolyam: I. Angyali trió

8. évfolyam: I. Mesterhármas
I. Éva lányai
II. Messiás

Valamennyien elégedetten távoztunk az iskolából, mert ismét azt éreztük, hogy fáradozásunk nem volt hiábavaló.

A látható ajándékokon kívül magunkkal vittük a ránk bízott kincset is, melyet megőrziünk.

Ruckel Józsefné

ÉN IS

*Én is világot hódítani jöttem
s magaat meg nem hódíthatom.*

*Csak ostromolhatom nehéz kövekkel
vagy ámíthatom és becsaphatom.
Valaha én is úr akartam lenni
ó bár jó szolgálta lehetnék!*

*De jaj, szolga csak egy van: az Isten
s uraktól nyüzög a végtelenség.*

Weöres Sándor

"ÍME AZ AJTÓ ELŐTT ÁLLOK"

Október elején meglátogattam a barátnőmet a "Kálvinista Rómában". Reméltem, hogy ebben a szép városban megérint valami, ami segít az októberi újságcikk megírásában. Debrecen főterén sétáltunk, mikor a Nagytemplom szomszédságában egy kusza növényre lettem figyelmes, mely még egyetlen levelét sem hullajtotta el, sőt közöttük piros bogyók is ékeskedtek. Miféle növény ez? – csodálkoztam. Közelebb lépve vettem észre, hogy

egy tábla van ráerősítve, a következő szöveggel.

Ennek a fává nőtt iszalagnak a neve Lycium magyarul "Ördögcérna" vagy "Semfüsemfa". Ebben a növésben természeti ritkaság. A debreceni hagyomány szerint a reformáció lánglelkű apostola, Bálint pap vitázott egy Ambrosius nevű katolikus pappal. A vita hevében Ambrosius letört egy liciumgallyat és kacagva leszúrta a földbe, mondta: "Akkor lesz ebből a vallásból valami, amikor ez fává nő." És csakugyan fa lett belőle. A református vallás is Debrecenben lett a legvirágzóbb.

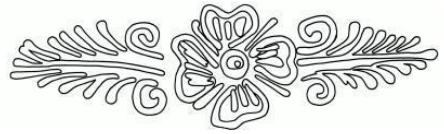
Ez az! Erről fogok írni. Október úgyis az ünnepek sorozata, 6. 23. 31.

Október 6., 23. egy konkrét eseményhez és időhöz kötött

megemlékezés. Október 31. is ilyen egy kicsit, és mégis más, mint a többi ünnep. Pedig ismerjük idejét, 1517 okt. 31. Tudjuk az eseményt: Luther Márton Ágoston-rendi szerzetes 95 pontból álló tételét kifüggesztette a wittenbergi várkapu falára, mely nagy felháborodást eredményezett, de futótűzként terjedt a világban. Luther pontokba szedte össze, hogy mely területeken kell az egyháznak, az Isten népének megújulnia. Nem reform, mely újítást jelent, új viselkedést, hanem reformáció, mely a gondolkodást, a jellemet kell, hogy megérintse. Számunkra a reformáció nemcsak egy naphoz kötött ünnep, hanem folyamat kell, hogy legyen. melynek üzenete van ma is és a jövőben is. Különösen fontosnak érzem a mai világban, amikor a minden és mindenkin átgázoló ember lett az ideál, aki bármi áron megszerzi magának ami kell. Ebben az eltorzult világban nagy szükség van a megújulásra. A gyakorlatot kell igazítani Isten igéjéhez, hiszen nélküle torzul a gondolkodás, elvadul a nép, összekuszálódnak az emberi kapcsolatok, megszorodik a bűn, elhatalmasodik a gonosz. Amikor Isten igéje szíven talál valakit, akkor megáll egy pillanatra, és elgondolkodik: - *Mit kell másképp csinálnom? Válasz: "Tartsd távol lábadat a rossztól!" (Péld. 4:10-27).* Igazítsd az életed, Isten akaratához, mely erőt ad, és új utat mutat. Hitelődeink példája segítsen minket is hűséges életre, hogy ne térjünk le

se jobbra, se balra arról az útról, mely ki van jelölve számunkra.

Ruckel Józsefné

„A MESTER ITT VAN, ÉS HÍV TÉGED”

Előttem van egy kép még régről, - erdélyi családok felöltve ünnepi ruhájukat, családotul gyalogosan mennek a templomba. Teljesen természetes volt, hogy félretéve minden mezei munkát, a hetedik napon mindenki ment feltöltekezni, hálát adni, együtt dicsérni Istent. Felemelő látvány, valahol mindig érthetetlen volt számomra, ott miért olyan összetartóak, és miért olyan egyértelmű, természetes, hogy vasárnap Isten Házába megy az egész család.

Aztán emlékszem még gyerekkoromra, a szocializmus idején még 30-an is voltunk gyermekistentiszteleten! Pedig csak ekkor voltak mesék a TV-ben (nem véletlenül). Mégis lemondtunk róla. Karácsonykor nem a református osztályok (mivel nem is volt még ilyen) gyermekeinek készültek a kis csomagok, hanem azoknak, akik mindig jöttek, örömmel mondták el kis verseiket...

Távol álljon tőlem az afféle nosztalgizálás, hogy régi rendszert kívánnék vissza, azonban úgy látom,

hogy a megpróbáltatások, üldözések idején sokkal inkább élt a maga nemében az igazi CSALÁD, amelyik együtt, egymást kézenfogva tudták, hogy hova, kihez kell fordulni vigasztalásért, erőért és kitartásért.

Ma már igen nyitott világban élünk. Már nem üldöznek hitünkért, templomba járásunkért, bőven adatik lehetőség gyakorolni vallásunkat, kifejezni hálánkat.

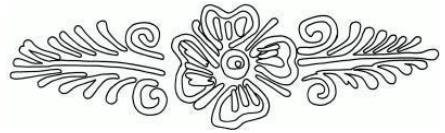
És mégis: itt élünk kisebbségben (a templomba járók kisebbségében), üldözöttként a számítógép és a TV világában, nyúl utánunk a munka még a hetedik napon is, magával ránt a megélhetés gondja, és közben nem győzzük hangoztatni: „*A vasárnap a családé*”.

Csakhogya a CSALÁD pedig Istené. Miért csak a bajban fordulnánk Hozzá? Miért várnánk meg, amíg a kényszer visz Isten Házába? Pedig a Mester itt van, és hív Téged. Folyamatosan, állandóan.

Öltsük fel hát ünneplő ruhánkat, induljunk együtt, és adjunk hálát Istennek a hét minden áldásáért, és kérjük el az erőt az előttünk álló feladatokhoz!

A gyermekek is részt vehetnek az ő szintjükön, játszva, beszélgetve, kötetlenebb formában a gyermek-istentiszteleteken, mely ugyanúgy 10 órakor a parókia ad helyet. Úrvacsorai alkalmak kivételével minden vasárnap ismerkedhetnek ők is a MESTERrel, Aki itt van, és hív téged!

Szalkay Lászlóné

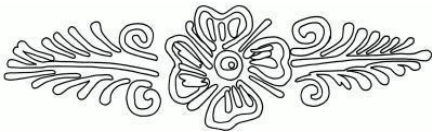

HÁLAADÁS AZ ÚJ BORÉRT

Szüret után, rendszerint október utolsó vasárnapján terítik meg az Úr asztalát az újbor ajándékával. Gyülekezeti közösségünk október 28-án ad hálát Istennek a betakarításért, az újborért. A bort ősidőktől azért issza az ember, hogy jobb kedvre derüljön tőle. Lehet valamit jóra és rosszra is használni. Nekünk, keresztyéneknek az új borért való hálaadásunk, Jézus Krisztus áldozatáról szól, aki az utolsó vacsorán azt mondja a tanítványoknak, hogy *e pohár amaz új szövetség az én vérem által, mely tiérettetek ontatik ki. Az új bor emlékeztet bennünket Isten örök szövetségére, megújuló kegyelmére. Ahogy a természetnek is szüksége van arra, hogy időről időre megújuljon, hisz tavasszal a fák sem veszik vissza magukra az ősszel lehullatott leveleiket, hanem újakat növesztenek, - úgy nekünk is újra és újra szükségünk van a megújulásra, bűnbocsánatra. Jézus az új kezdetet hirdeti meg nekünk, amiben a régi nem eltöröltetik, hanem lezárattatik, amikor azt mondja: „új bort sem töltenek régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped: a bor is kiömlik, a tömlő is elpusztul; hanem az új bort új tömlőbe töltik, és akkor mindkettő*

megmarad". Ezt senki nem tudja magától megtenni, hanem Isten cselekszi ezt velünk az Ő kegyelméből, Lelke által. Jézus örök kegyelmének a jelképévé lesz a bor, ha Jézus Krisztus értünk vállalt és elvégzett váltságára emlékezve isszuk. **Adjunk hálát az új borért – Isten megújuló, elfogyhatatlan kegyelemért!**

Murányi Melinda

CSEJDEN JÁRTUNK

2012. augusztus 6-án mindannyian nagy izgalommal és kíváncsisággal indultunk el Csejdre az ottani testvérgyülekezethez.

Az út frásztó volt bár nekünk nem kellett vezetnünk.

Olyan családhoz kerültünk, akik nagyon kedvesek és szívesen fogadtak minket. Hamar össze is barátkoztunk velük.

A majdnem egy hét, amit ott töltöttünk Csejden felejthetetlen élmény volt. Csend a nyugalom, ami ott van, az bizony irigylésre méltó. Mindenki ismer mindenkit, és mindenki köszön mindenkinek. Nagyon jó volt érezni, hogy szívesen látnak bennünket és barátságosak voltak velünk valamennyien.

A programok és a helyek, ahol voltunk, szintén felejthetetlenek.

A Medve tóban a fürdés olyan volt, mint egy álom. Én el se tudtam képzelni azt, hogy a víz így fent tudja tartani az embert! Óriási élmény volt és szívesen mennék vissza oda.

A tordai hasadék nyújtotta szép látvány és az érzés mikor végre vége lett a túrának örökre a szívembe vésődött.

Amikor megnéztük a csejdi református templomot hatalmas benyomást tett ránk, hiszen a templom megmutatta nekünk a falu egykori gazdagságát és azt is, hogy egy már-már életveszélyes templomot hit, kitartás és akarat által hogyan lehet újra a gyülekezeti élet központjává tenni.

A két lelkipásztor által tartott áhítaton kisebb szolgálatot is végezhetünk és itt még közelebb kerültünk a csejdi testvéreinkhez.

Minden napnak meg volt a maga mondanivalója és szépsége.

Véleményem szerint jól tett az ifinek ez az öt nap együttlét, sikerült még jobban összekovácsolódnunk.

Nagyon feltöltődünk, hiszen jó volt elszakadni a mindennapoktól és a munkától.

A búcsú, mely természetesen nem örökre szól, rendkívül nehéz volt.

Hálát adunk Istennek, hogy megismerhettük Csejdet és az ottani jó embereket.

Mihalik Erika és Mihalik Ádám

ARCOK A GYÜLEKEZETBŐL

A Hívó szó IV. évfolyamában először id. Pogrányi Károly, gyülekezetünk új gondnoka mutatkozik be, először a múltjáról mesélve nekünk.

- Felvidéki családból származom, nagyapámat és a családot onnan telepítették 1949-ben Csikóstóttásra, ahol felnőttem. Magam Kaposvárott születtem, hiszen itt volt a legközelebbi kórház.

A faluba svábok helyére telepítettek minket, református család nem is volt az „öslakosok” között. A szomszéd faluból, Mágócsról járt hozzánk át a lelkész, néha a németek evangélikus templomában, néha házaknál tartott istentiszteletet. Az iskola igazgatója nagyon jó ember volt, megengedte az iskolában is a hittant, pedig akkoriban ez tilos volt. Összesen ketten jártunk a református hittanra, majd mire a konfirmációra került sor, csatlakozott még hozzánk egy felnőtt nő, aki Pécsről, titokban jött.

Igazából ennyiből állt volna a hitéletem, de a nyaraimat rokonaimnál töltöttem Bátaszéken, és nagyrészt keresztanyámnál Csanádalbertiben. Ő mélyen vallásos asszony volt, és engem is erősen erre nevelt.

Aztán teltek az évek, villamosmérnök lettem, és 35 éves körül lehettem, amikor a gimnáziumi osztálytalálkozónkon megtudtam,

hogy az egyik legkedvesebb osztálytársam meghalt. Ez késztetett arra, hogy végiggondoljam elmúlt éveimet, hiszen ez velem is megtörténhet és sorra döbbszem rá olyan dolgokra, amiket nem lehet figyelmen kívül hagyni. Elkezdtem rengeteget olvasni a témában, és magammal vitázni esti sétáim alkalmával. Mi az a hit? Mit jelent hittel élni? Hogyan működnek a lélek dolgai? Egyszer autóban ültem éppen, bekapcsoltam a rádiót, és éppen vallási témájú műsor szólt, „a hit maga a meggyőződés” hallottam, és ez nekem szólt. Én is így gondolom. Rengeteg a próbatétel az életünkben. Hittel élni annyit is jelent, kibírjuk-e ezeket, mit hasznosítunk a tapasztalatokból, tudjuk-e „nevelni” a lelkünket. Hittel élni nem csak a templomba járást jelenti. Bár magamnak szükségem van rá. Kell, hogy vasárnap lezárjam a hetet, mérleget vonjak. Régebben is jártam, bár csak „sátoros” ünnepeken, most már rendszeresen el kell mennem, és más így „lélekkel” járni. Igyekszem ott lenni a bibliaórákon is, mindig érdekel, ami ott elhangzik.

Megkérem, meséljen a gondnoki munkáról is, mit jelent ez Önnek, milyen feladatokkal jár!

- Mivel még aktív korú dolgozó vagyok, nehezen vállaltam el ezt a feladatot, hiszen nem tudom száz százalékig ezt csinálni. Egyrészt most a munkahelyemen is rengeteg a megoldásra váró probléma, a válság

minket is súlyosan érintett. Másrészt a gyülekezet is éppen fontos időszakát éli, hiszen éppen „benne vagyunk” az építkezésben, ami rengeteg feladatot ró ránk. Közismert, hogy az ásatások jelentősen elhúzódtak, a tervek szerint az idén már kész kellett volna lenni az alapozással. A héten valószínűleg megszületik a döntés arról, hogyan tovább.

Pályázatokra is készülünk, hiszen szeretnénk például megoldani a templom és a lelkészlakás felújítását is. Erre pályázat segítségével kerülhet sor. Úgy tudom, hogy a közeljövőben megjelenik egy pályázat, melyet „célba veszünk”.

Sürgős feladat a fűtés megoldása is, hiszen egyrészt az ásatások miatt elvárták a villanyvezetéket, ezt már most hétvégére ki kell javítani, de maga az árammal való fűtés is igen drága. Ez ügyben jövő héten tárgyalok egy céggel, amely az intézmények takarékos energiagazdálkodásában nyújt segítséget.

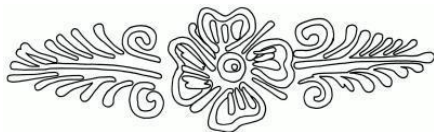
Az ásatások költségeinek fedezéséhez az önkormányzat is jelentős anyagi támogatással járult hozzá – köszönet nekik ez úton is -, de szükség lenne arra is, hogy valamilyen formában megőrizzük a most talált leleteket. A Presbitérium határozata alapján a feltárt sírokban eltemetett halottak újratemetésére november 11-én kerül sor a temetőben, amikor megkapják a végtisztességet. De a feltárás egyéb érdekességeit is

szeretnénk megőrizni és megmutatni az érdeklődőknek. Jövő héten tárgyalunk a régészek vezetőjével és más műegyetemi szakemberekkel arról, hogy egy animációs filmet készítsünk, amiben a három különböző korban épült templomot tudnánk szemléltetni, valamint a feltárás folyamatát és a leleteket is be lehet mutatni. A barokk templomot a fellelhető képek alapján lehet rekonstruálni, az Árpád-kori templom megrajzolásában is segítséget ígért a régész, valamint a gabona tároló megrajzolásában is. Így lehetne teljes képet kapni az igazán egyedülálló szigetszentmiklósi régészeti leletekről. Ez a fajta megjelenítés még a régészeti szakmában is egyedülálló lenne.

De szeretnék egy más irányú tevékenységet is folytatni a gyülekezetben. Szeretnék családlátogatásokra járni, amikor a felnőtteket, gyerekeket egyaránt hívogathatnám a gyülekezetbe.

Nagyon köszönöm a beszélgetést, és sok sikert kívánok a további munkájához!

Piskor Gyöngyi

„HOL SÍRJAINK DOMBORÚLNAK...”

Petőfi Sándor jól ismert sorait leginkább a '48-as szabadságharcral kapcsolatban szoktuk emlegetni, mégis az üzenete örök érvényű: az utódoknak hálás szívvel kell emlékezni azokra az elődökre, akik munkájuk és olykor vérük áldozásával tették lehetővé, hogy mi ebben a hazában magyarként élhetünk.

Nincs ez másként azokkal az elődökkel sem, akiknek csontjai évszázadokon át pihentek a templomkertünk földjében, de most az ásatás során napfényre kerültek. Ők ugyan nem szabadságharcban áldozták életüket a hazáért, de két dolgos kezükkel földet műveltek, gyermekeket neveltek fel, és hosszan lehetne még sorolni, mellyel lehetővé tették, hogy 2012-ben is van még Szigetszentmiklós, és vannak még „miklósiak”, hiszen több település a környékünkön nem élte túl a török hódoltságot.

A sírokból előkerült csontokat a régészek a múzeum raktárában helyezik el a további vizsgálatokig. A többi csontmaradványnak pedig egyházközségünk biztosít méltó elhelyezést. **November 11-én, vasárnap du. 3 órakor a temetőben** a régi ravatalozó melletti díszparcellában kerül sor az újratemetésükre istentisztelet keretében. Ezzel szeretnénk elődeink iránti tiszteletünket és kegyeletünket kimutatni. Szeretettel

várunk mindenkit erre az alkalomra, hogy egy szál virággal, vagy koszorúval fejezze ki kegyeletes érzéseit.

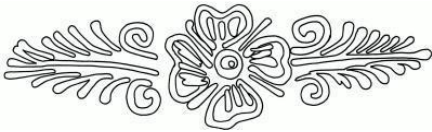
Az előkerült csontokkal kapcsolatban két dolgot kell megjegyeznünk. Az egyik, hogy ezek a csontok egykor élő emberek alkotórészei voltak. Ahogy az élőknek kijár a tisztelet, úgy az elhunytaknak, és az elhunytak maradványainak is. Helyiek mesélték, hogy jó 70 évvel ezelőtt szintén kerültek elő emberi csontok a Kossuth utcában földmunka során, és a fiúk a koponyával addig futballoztak, amíg az darabjaira szét nem esett. Egy gyermek még éretlen annak a felfogásához, hogy mit lehet tenni és mit nem, mi a tisztességes, mi nem. Ezt meg kell tanítani ma is, és meg kellett régen is. Az előkerült csontdarabkákat sem rugdossuk, mert élő embert sem rugdosunk. Nem visszük haza sem, hogy a szobában kiállítsuk, nézegessük.

A másik, hogy az elhunytak tisztelete nem erősödhet holmi babonás tiszteletté, amely hozzá sem akar érni még ahhoz a földhöz sem, amelyben nyugodott, nehogy a nyugalma háborgassák. Jól ismert klisé az amerikai filmekből, hogy egy indiántemetőre épített lakópark lakóit az elhunytak szellemei riogatják, és csak akkor kapják vissza nyugalmaikat, ha a lakók elköltöznék, vagy az építkezést leállítják. A szellemek nem jönnek vissza, még ha az újpogány Halloween ünnep is ezt hirdeti. Az elhunytak sorsáról a Szentírás

nagyon keveset szól, azt tudjuk, hogy a hívők már Krisztusnál vannak. Ott pedig a nyugalmat senki nem háborgatja, még azzal sem, hogy előkerültek a földből a csontjai.

De a tisztelet kijár nekik, és ezért szeretnénk maradványaikat méltóképpen újratemetni. Adjuk meg együtt nekik ezt a végső tisztességet november 11-én, vasárnap, du. 3 órakor a temetőben!

Szalkay László

HOL VANNAK A FÉRFIAK?

Ezt a kérdést szeretnénk körbejárni és megtalálni rá közösen a választ az ökumenikus bibliaórák hetén, melyet november 12. és 18. között tartunk a Művelődési Házban. Az alkalmak este fél hétkor kezdődnek.

A napi témák:

A férfi mint az Atya képe

Hol vannak a férfiak?

Vezetés és engedelmesség

A férfi mint gondviselő

Férfiöröm, férfibánat

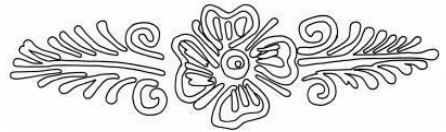
Közösségben, barátok között

Hűség és szabadság

Várjuk a férfiakat, hogy tudjunk önmagunkkal szembesülni, és

magunkra találni Isten Igéjének fényében. És várjuk az asszonyokat, nőtestvéreket, akik többet tudnak elmondani rólunk, mint amennyit mi magunk.

Szalkay László

PROGRAMOK

október 28., vasárnap 10.00
úrvacsorás istentisztelet

október 28., vasárnap 17.00
reformációi istentisztelet a Szabadkeresztyén Gyülekezet Imaházában

november 2., péntek 15.00
Halottak napi temetői istentisztelet

november 11., vasárnap 15.00 az ásatásnál előkerült elődök maradványainak újratemetése

november 12-18., 18.30 a Sárogházban ökumenikus bibliaórák

november 25., vasárnap istentisztelet után adventi vásár a gyülekezeti teremben

november 25., vasárnap 17.00
Jótekonysági est a Bíró Lajos Ált. Iskola tanulói javára

november 28-30., 18.00 adventi bűnbánati alkalom

december 2., vasárnap 10.00
adventi úrvacsorás istentisztelet

Mikor Jézus a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvérét.

Simont, akít Péternek hívtak, és testvérét, Andrást, amint a hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak.

Igy szólt hozzájuk Jézus:

Jöjjetek utánam, és én emberhalászokká teszek titeket!

Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt. Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért Jézus.

Jakobot, és testvérét, Jánost, mikor a hajójukban az atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat.

Jézus őket is elhívta, ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt.

ANYAKÖNYVI HÍREK

szeptember

Házasságot kötöttek:

*Eisemann Zoltán és Nagy Rita
Becz Máté és Vogl Anita*

Kereszteltük:

*Németh Csaba és Sallós Orsolya
fiát, Zsombort*

*Demény János és Sebesi Judit
leányát, Lilit*

*Demény János és Sebesi Judit
leányát, Rékát*

*Fazekas János és Orsós Erzsébet
fiát, Tamást*

*Mészáros László és Naszódi
Zsuzsanna fiát, Balázs Nimródót*

*Eisemann Zoltán és Nagy Rita
leányát, Lili Pannát*

*Novák Sándor és Boda Melinda fiát,
Pétert*

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

*Gulyás Jánosné sz. Juhász Eszter 92
éves*

Becz Zoltán 54 éves

Boros Józsefné sz. Szilágyi

Magdolna 85 éves

*Kerekes Béláné sz. Bálint Zsófia 88
éves*

Ender Pál 67 éves

korában elhunyt Testvérünktől. Isten
Igéje nyújtsa vigasztalást a
gyászolóknak

„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.” 90:1

HETI ALKALMAINK

HÉTFŐ: 7.30 áhítat

CSÜTÖRTÖK: 18.00 bibliaóra

PÉNTEK: 7.30 áhítat

17.30 énekkar

19.00 ifióra

VASÁRNAP: 10.00 istentisztelet,
és gyermek-istentisztelet
a gyülekezeti teremben

HIVATALI ÓRÁK:

Hétfő: 13.00-16.00

Kedd: 9.00-12.00

Csütörtök: 9.00-12.00

Péntek: 9.00-12.00

Telefonon más időpont is
egyeztethető.

Tel.: 24/465-753, 06-20-404-8336.

Weblapunk, a következő címen
megtekinthető:

www.szszm-reformatus.hu

**A következő szám
november 25-én jelenik meg.**

Felelős szerkesztő:	Szalkay László
Főszerkesztő:	Murányi Melinda
Tördelőszerkesztő:	Piskor Gyöngyi
Grafika:	Kovács Dóra

*Az előző számunkban halottainknál
tévesen szerepelt:*

*Vörös Gáborné 105 éves
Síró Józsefné Józsa Erzsébet 92 éves*